

HỒI 181

Cục Trung Hữu Cục

Khẩu Trọng đứng bên áp trận thấy Loan Loan dùng một thế thủ vô cùng hoàn mỹ, ép Bạt Phong Hàn phải triệt thoái thế công, từ chủ động biến thành bị động, trong lòng không khỏi thầm kêu khổ, biết rằng nếu so về sự giảo hoạt, bản thân thực vẫn còn chưa phải đối thủ của nàng.

Loan Loan có vẻ như cho bọn họ cơ hội quyết đấu công bằng, song sự thực thì chỉ hoàn toàn chẳng phải vậy.

Từ trước tới giờ, bọn ba người Khẩu Trọng vào sinh ra tử, hợp tác đã quen, nên đã hình thành một chiến thuật hợp tác hỗ trợ cho nhau vô cùng hiệu quả.

Thế nhưng trong tình thế trước mắt, với tình cách quật cường cao ngạo của Bạt Phong Hàn, cho dù biết rõ không tránh khỏi cái chết, cũng quyết chẳng chịu đào tẩu.

Còn Khẩu Trọng thì không thể nhúng tay, nếu không về sau bọn gã chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt người khác nữa.

Tất cả đều chỉ dựa vào bản thân Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn sau khi ngạnh tiếp ba chiêu Thiên Ma Song Chiết của Loan Loan, đấu chí dâng lên ngút trời mây. Từ lúc xuất kiếm, y đã nhận ra tâm ý của Loan Loan, song cũng biết mình không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu không qua được ải này, y thất bại bị giết thì không cần phải nói, mà cả Khẩu Trọng cũng đừng hòng còn mạng rời khỏi đây. Song mục Bạt Phong Hàn sáng rực tinh quang, chân khí trong kinh mạch trong sát na ngấn ngủi đã tràn đầy, lông tóc toàn thân dựng ngược.

Loan Loan dùng bộ pháp huyền ảo vô định, hai bàn tay ngọc ngà huy động đôi đoản kiếm sáng lấp lánh, hóa thành hai đạo quang ảnh mờ mờ, không ngừng biến hóa theo những góc độ hoàn toàn khác nhau, không ngừng tiếp cận Bạt Phong Hàn.

Xung quanh vang lên những tiếng rít chập chờn khi có khi không, tựa hồ như ma kêu quỷ hú. Nhưng trong phạm vi phương viên ba trượng, không có một trận gió nhẹ, mà một áp

lực vô hình khổng lồ không biết từ lúc nào đã ép chặt, khiến Bạt Phong Hàn không thể hô hấp, toàn thân đau nhức như muốn vỡ tung.

Ma công của Thiên Ma Bí Lục, quả thật khiến người ta phải kinh sợ.

Vẫn còn chưa giao phong, mà Bạt Phong Hàn đã có cảm giác mình không thể di chuyển được dù chỉ nửa bước.

Thiên Ma Song Chiết lúc chậm lúc nhanh, thoát trước thoát sau, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ra đòn trí mạng.

Ngồi trên lan can cầu phía sau Bạt Phong Hàn, lúc này Khấu Trọng mỗi linh giáo được thực lực chân chính của Loan Loan, chẳng trách mà trong một thoáng phân thần, Sư Phi Huyền đã bị nàng ta làm cho thọ thương. Đồng thời gã cũng lập tức định sẵn chủ ý, khi cần thiết sẽ bất chấp tất cả mà xuất thủ đối kháng.

Bạt Phong Hàn gầm lên một tiếng, bất chợt nhảy lui ba bước.

Khấu Trọng kinh hãi đến suýt chút nữa thì ngã ngựa xuống sông.

Trong tình hình này, làm sao có thể thoái lui được chứ?

Đặc biệt khi đối thủ là Loan Loan, truyền nhân kiệt xuất nhất của Chúc Ngọc Nghiên.

Sau khi hấp thu năng lượng kỳ bí của Hòa Thị Bích, mặt tiến bộ rõ rệt nhất của ba người bọn Bạt Phong Hàn chính là cảm quan trở nên mẫn tiệp hơn gấp bội. Nhưng dù như vậy, đối mặt với những chiêu số như thiên ma diệu vũ của Loan Loan, cũng cảm thấy khó thể nắm bắt.

Bạt Phong Hàn dù sao cũng đã khiêu chiến cả thiên hạ, đánh từ ngoại vực vào tới Trung nguyên, nhãn lực tự nhiên phải cao minh hơn hai gã Khấu, Từ một bậc, thế nhưng thân pháp hồ hững hờ ảo như làn khói của Loan Loan lại khiến y có cảm giác mình hoàn toàn không thể phát huy hết thực lực của bản thân.

Nếu như còn tiếp tục mất đi tiền cơ, Loan Loan sẽ dùng thế công hung mãnh tựa phong quyền tàn vân, lấy mạng y trong chỉ vài chiêu nữa. Trong tình cảnh biết rõ mình sẽ chết như vậy, Bạt Phong Hàn mới phát huy tài trí đến độ cực hạn, sử ra một chiêu mà cả Khấu Trọng cũng không thể hiểu nổi.

Quả nhiên y vừa mới nhảy lui, Loan Loan cũng bị ảnh hưởng, Thiên Ma Song Chiết biến thành hai luồng sáng trắng, một trước một sau bắn đến với một tốc độ kinh hồn.

Bạt Phong Hàn bất ngờ khựng người lại giữa không trung, đối thoái thành tiến. Trảm Huyền kiếm phóng ra mang theo tiếng rít rợn người, từ bên dưới đâm ngược lên, nhằm đúng vào gò ngực đầy đặn đang lao tới của Loan Loan.

Tình thế lập tức thay đổi.

Giống như là Loan Loan đang tự lao vào mũi kiếm của y vậy.

Loan Loan sớm đã đoán được Bạt Phong Hàn không phải là kẻ sợ hãi thoái lui, tự nhiên nhảy về sau thế này ắt hẳn là còn có biến hóa tiếp theo, nhưng nàng cũng không thể đoán được rằng đối phương đã được dị năng của Hòa Thị Bích cải tạo kinh mạch, có thể hoàn toàn chuyển hướng trong không trung với tốc độ kinh người trong nháy mắt như vậy, chẳng những lực đạo khí thế không hề giảm sút nửa phần, mà còn vì do đã chuẩn bị từ trước, nên kinh khí còn tăng lên một bậc.

“Đang! Đang!”.

Thiên Ma Song Chiết lần lượt gạt trúng Trảm Huyền kiếm.

Có thể khiến Loan Loan chuyển công thành thủ thế này, Bạt Phong Hàn có thể xem là người đầu tiên.

Khi Thiên Ma Song Chiết của Loan Loan hất vào Trảm Huyền kiếm, thân hình hùng vĩ của Bạt Phong Hàn nhẹ nhàng bay ngược lên như một sợi lông mao, còn Loan Loan thì lướt người bay ra xa.

Khấu Trọng nhìn mà tròn mắt há miệng, quên luôn cả việc vỗ tay tán thưởng.

Tiếng cười khúc khích như chuông bạc của Loan Loan vang lên.

Không khí trên cầu lại lưu chuyển bình thường như trước, một cơn gió mát lạnh thổi tới làm y phục Khấu Trọng tung bay.

Song mục Bạt Phong Hàn tròn tròn nhìn Loan Loan không chớp, Trảm Huyền kiếm chỉ thẳng vào đối phương.

Nếu để nàng áp sát, đảm bảo chưa đến mười chiêu, mạng y sẽ ô hô ai tai lập tức.

Loan Loan dùng một ngón chân cái để chống đỡ cả thân mình mềm mại, tựa một bóng u linh diễm lệ phiêu phiêu hốt hốt, bay từ ngoài xa năm trượng lại gần Bạt Phong Hàn.

Tư thế của nàng đẹp mắt tuyệt vời, bất chợt liên tục xoay tròn ba lượt, y phục phất lên phấp phới, trong nháy mắt chỉ còn cách Bạt Phong Hàn chừng một trượng.

Bạt Phong Hàn đang thủ thế chờ đợi, thì Loan Loan đã thuận theo đà xoay, dùng một động tác hết sức tự nhiên, bắn ra Bạch Vân Phiêu, dẹt thành một làn sóng nhấp nhô, tựa như một con linh xà, ngoằn ngoèo uốn khúc, bắn về phía y.

Kinh phong dữ dội làm y phục họ Bạt bay lên phần phật.

Gương mặt Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh lạnh lùng như đá tảng, vô ưu vô hỉ, song mục xạ ra những đạo thần quang khiếp người.

Thế công của Loan Loan tuy lợi hại, nhưng y lại có cảm giác như một tảng đá đè nặng trong lòng vừa rơi xuống, biết rõ mình vẫn còn có thể liều một phen. Từ lúc thế công mà y ngưng tụ đầy đủ khí thế nhất mới phát động bị thế thủ kỳ dị của Loan Loan bức lùi, thì y luôn ở trong thế hạ phong tuyệt đối, đến cả tâm thần cũng bị Thiên Ma Công của đối phương áp chế.

Đó là một thứ cảm giác đáng sợ cực kỳ, giống như toàn bộ tinh thần và thể xác bị đẩy vào một thế giới tách biệt với nhân gian vậy. Cả gió thổi, nước chảy cũng không thể cảm nhận được.

Nhưng vào sát na mà y phá giải chiêu công của Thiên Ma Song Chiết, tất cả đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Ánh trăng ánh sao, tiếng nước chảy và mùi vị quen thuộc của Lạc Thủy lại một lần nữa tràn vào các giác quan của y.

Khẩu Trọng ngồi trên lan can cách y ba trượng cũng không khỏi đưa tay lên lau mồ hôi lạnh. Tuy gã không biết cảm nhận của người trong cuộc là Bạt Phong Hàn thế nào, song khi thấy Loan Loan thu hồi Thiên Ma Song Chiết, đổi sang dùng dải lụa Bạch Vân Phiêu để dĩ nhu chế cương, thì đã biết không phải là Bạt Phong Hàn không thể uy hiếp Loan Loan.

Bạt Phong Hàn phát ra một tràng cười dài, hào tình tráng khí bốc cao ngất trời, dùng bộ pháp kỳ dị của mình lao thẳng tới Loan Loan, công ra một kiếm.

Kiếm này mang theo lòng tin đã được khôi phục của Bạt Phong Hàn, nhìn thì đơn giản, nhưng kỳ thực đã hợp nhất cả tinh, khí, thần, đạt tới cảnh giới hóa phồn thành giản, lấy khuyết thắng xảo của bậc đại tông sư.

Chân khí nơi Khí Hải Đan Điền của y ào ạt tuôn ra như thác lũ, điên cuồng chảy trong các đường kinh mạch ra lưỡi kiếm Trảm Huyền, hóa thành những đạo kiếm khí sắc bén vô bì, cách không bắn về phía Loan Loan, thanh thế kinh người.

Nhìn bề ngoài thì Loan Loan vẫn nheo mắt ung dung, gương mặt thanh tú vẫn âm u trầm uất, song sự kinh hãi trong lòng thì chỉ có tăng chứ không giảm.

Với tài trí và tạo chỉ võ học của nàng, cũng không thể hiểu nổi tại sao Bạt Phong Hàn lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?

Nàng vốn đã định sẵn sách lược, đợi khi vũ khí của mình tiếp xúc với Trảm Huyền kiếm, sẽ sử ra tuyệt kỹ Khiên Thủ Ngự Long đã khiến hai vị nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường là Thương Bằng và Thương Hạc phải nuốt hận, dùng dãi lụa bên tay phải giữ chặt Trảm Huyền kiếm, rồi dùng Thiên Ma Kinh hút chặt đối thủ, lúc đó thì dù Khấu Trọng có muốn nhúng tay can thiệp vào cũng đã quá muộn rồi.

Chẳng ngờ một kiếm này của Bạt Phong Hàn lại dừng mảnh nhương ấy, lại có cả kiếm khí phá không đi trước, ngoại trừ ngạnh tiếp ra, không còn cách nào khác. Cực chẳng đã, nàng đành biến chiêu đón đỡ, Bạch Vân Phiêu rụt trở lại, ống tay áo phất lên lưỡi kiếm của đối phương.

Đây là lần thứ hai Bạt Phong Hàn buộc Loan Loan phải biến chiêu.

Nhưng y biết rõ không phải là mình thật sự có thể áp chế đối thủ, mà là đã nhìn trúng nhược điểm lớn nhất của Loan Loan, đó chính là không muốn vì giết chết y mà trúng phải một vết thương không thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Trận chiến thứ hai giữa nàng và Sư Phi Huyền có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Loan Loan đã thắng trận đầu, thế đang thượng phong, tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Chính vì Bạt Phong Hàn đã nhìn thấu điểm này, nên mỗi một kiếm đều không hề nương tay, chiêu nào chiêu nấy đều như muốn lấy mạng đổi mạng, làm Loan Loan vô phương phát huy Thiên Ma Công lên tới cực điểm.

“Bình!”.

Trảm Huyền kiếm chạm nhau với ống tay áo của Loan Loan.

Bạt Phong Hàn như bị điện giật, bị Loan Loan đẩy lui năm bước, suýt chút nữa thì thổ huyết. Y cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, hai tai ù ù, may là Loan Loan cũng bị đẩy bật ra sau, nếu không để nàng liên hoàn tấn công, e rằng y khó mà giữ mạng.

Khấu Trọng cuối cùng cũng không nhịn nổi, bật người phóng đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, cười ha hả: “Mỹ nhân đã biết lợi hại chưa? Để tiết kiệm thời gian, chi bằng ngươi gọi

hết trợ thủ lại đây, mọi người giải quyết một lượt cho nhanh, như vậy không hơn hai người bay đi bay lại trên cầu hay sao? Ha ha...”.

Loan Loan đứng cách đó chừng một trượng, trong lòng thầm hận Khấu Trọng đã phá hoại kế hoạch của nàng, nhưng ngoài mặt vẫn cười ngọt ngào: “Người nói thật hay đấy, rõ ràng là bất chấp quy củ giang hồ, không ngờ lại trở nên đường đường chính chính như vậy”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Loan mỹ nhân nàng nói đúng quá đi! Hiện giờ giang hồ đã loạn lắm rồi, có ai thích quy củ nữa đâu? Hừ, trở về chuyện chính đi, hiện giờ đã chứng minh người không đủ bản lĩnh để thu thập Phong Hàn huynh, vì thế cứ gọi hết người đến đây trợ lực đi, nhưng chúng ta cũng không đảm bảo sẽ không bỏ chạy đâu đấy nhé”.

Loan Loan xưa nay luôn bình tĩnh lạnh lùng, ấy vậy mà lúc này cũng không khỏi biến sắc.

Nên biết rằng võ công của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã đạt tới cảnh giới mà cho dù vây công cũng không thể thu thập được. Trừ phi hai người liều chết cũng không chạy trốn, hoặc giả ở trong hoàn cảnh khó chạy trốn như trên bình nguyên rộng, thì may ra mới có thể lưu giữ được họ.

Nhưng trên Thiên Tân Kiều, bên dưới là sông rộng, bốn bề là nhà cửa san sát, thêm vào thuật đào tẩu của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đã đạt tới trình độ đẳng phong tạo cực, muốn chặn bắt hai người này, e rằng trừ phi có sự phụ Chúc Ngọc Nghiên của nàng đích thân xuất trận, phối hợp với các cao thủ khác trong phái thì mới làm nổi.

Chỉ hận là sự phụ nàng vì trị thương cho Thượng Quan Long nên đã hao tổn chân nguyên, phải tạm thời tĩnh dưỡng một thời gian, không thể xuất hiện. Do vậy mới do nàng xuất thủ, chẳng ngờ Bạt Phong Hàn lại có thể đỡ được sát chiêu toàn lực xuất thủ của nàng, dẫn đến tình thế tiến thoái lưỡng nan hiện giờ, cũng may là nàng đã có bố trí từ trước, bằng không giờ này càng khó hạ đài hơn.

Bạt Phong Hàn nhếch môi cười nhạt: “Tiền giá của lệnh sư vẫn chưa tới sao?”.

Loan Loan bật cười khúc khích, đôi mắt đẹp huyền ảo chăm chú nhìn hai người, dịu dàng nói: “Chỉ bằng chúng ta đánh cược một phen, nếu như các người có thể phá được Thiên Ma Trận Pháp của bốn vị nguyên lão cao thủ bản phái, chúng ta sẽ để các người đưa Phó Quân Du rời khỏi đây, tuyệt đối không can thiệp nữa”.

Khấu Trọng ôm bụng cười ngặt: “Nói cho cùng thì vẫn là sợ thuật đào tẩu thiên hạ vô song của chúng ta, hiện giờ bọn ta đã nắm rõ thực lực của người rồi, đâu còn phải sợ gì nữa”.

chứ? Bản thiếu gia đây không hứng thú với đề nghị gì sất, có giỏi thì ra đây, mọi người cao hứng một trận!”.

Loan Loan thở dài, gượng cười: “Bản lĩnh lớn nhất của người chính là không biết mình biết người. Người ta phí lời như vậy, mục đích chính là để hoàn thành vòng vây, hiện giờ thì đã xong rồi! Các người thử đảo tẩu cho Loan Loan xem nào?”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vẫn luôn thầm lưu ý tình hình xung quanh.

Hai đầu phố hai bên đầu cầu vẫn không một bóng người qua lại, không hề có bất kỳ điều gì dị dạng.

Cách hai đầu cầu chừng trăm bước có thấy vài bóng đại hán võ phục đứng chặn không cho người nào lại gần, nhưng đám này chỉ là lũ chuột nhất, không thể tạo thành uy hiếp, hơn nữa lại không giống người của Âm Quý Phái.

Hai người đưa mắt nhìn quanh, trong lòng đều lấy làm kỳ quái.

Khấu Trọng chau mày: “Loan mỹ nhân đừng có dọa ta nhé, ta đây nổi tiếng là nhát gan đấy!”.

Loan Loan mỉm cười: “Ai lại nỡ dọa một người anh tuấn như Khấu huynh chứ?”. Tiếp đó liền cao giọng quát: “Xem tiền!”.

Hai người lấy làm ngạc nhiên.

oOo

Lúc này con thuyền nhỏ của Từ Tử Lăng đã ở trong bóng râm của tán cây bên bờ đê phía Tây của Thiên Tân Kiều, từ xa nhìn tới.

Chỉ cần là người biết suy nghĩ, ắt sẽ nhận ra tình hình trên cầu không hề bình thường. Bởi vì Lạc Dương phồn hoa đô hội nhiệt náo phi thường, ấy vậy mà đoạn phố lớn đáng lẽ phải đông người nhất này lại không một bóng người, các cửa tiệm xung quanh đều đóng chặt cửa.

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên.

Nên biết rằng Thiên Tân Kiều là một trong ba cây cầu lớn bắc ngang Lạc Thủy, nối liền giao thông Nam Bắc thành Lạc Dương, là chốt giao thông vô cùng quan trọng. Phong tỏa cầu

như vậy, không gây hỗn loạn mới là lạ, ít nhất cũng phải làm tắc đường ở hai bên, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn không phải vậy.

Vậy hiển nhiên là đã có người đang thao túng điều khiển giao thông, dẫn lộ cho người đi đường chuyển sang hướng khác.

Muốn làm được điều này cần phải có một nhóm võ sĩ đông đảo, được huấn luyện và tổ chức chặt chẽ, và quan trọng hơn hết là phải có sự hợp tác của cư dân Lạc Dương.

Ở Lạc Dương chỉ có hai thế lực có khả năng này.

Tập đoàn quân sự của Vương Thế Sung đương nhiên là một.

Thế lực thứ hai chính là thế lực ủng hộ Việt Vương Dương Động, mà Độc Cô phiệt đứng sau điều khiển.

Trong chớp mắt, Từ Tử Lăng đã hiểu ra tất cả, đồng thời cũng nghĩ thông tại sao hôm nay Độc Cô Bá lại đến tìm người Thiết Lặc.

Độc Cô phiệt đang chơi trò hai mặt, một mặt hợp tác với Lý Mật, một mặt khác lại cấu kết với Âm Quý Phái và người Thiết Lặc, như vậy thì bọn họ có thể không chịu sự khống chế của bất cứ phía nào.

Lần này Độc Cô phiệt phong tỏa Thiên Tân Kiều, để người Thiết Lặc và Âm Quý Phái phóng tay đối phó hai người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, có thể là một đại âm mưu dẫn rấn rời hang.

Chỉ cần Vương Thế Sung không giữ nổi bình tĩnh, vọng động xuất quân rời Hoàng thành nhúng tay vào chuyện này, năm ngàn tinh binh của Độc Cô phiệt sẽ liên hợp với người Thiết Lặc và Âm Quý Phái, với ưu thế đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất chiến định giang sơn, đoạt quyền khống chế Lạc Dương.

Tình hình đúng là vô cùng nguy hiểm.

Còn Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thì đã hãm thân vào nơi nguy hiểm nhất mà không biết.

Một sự thông, trăm sự cũng thông.

Sau khi nghĩ thông vấn đề này, gã cũng hiểu ra tại sao Độc Cô Sách và ái thiếp Bạch Thanh Nhi của Tiền Độc Quan lại đi chung với nhau.

Tiền Độc Quan có lẽ không phải là người của Âm Quý Phái, nhưng khả năng Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như là yếu nhân lại rất lớn.

Thông qua hai người này, Tương Dương thành coi như đã nằm trong tay Âm Quý Phái. Chẳng trách mà Tiền Độc Quan lại không thân thiện với gã và Khấu Trọng như thế. Hiện giờ gã phải làm sao đây?

- o O o -